

отъ да управлявамъ съгражданытъ си и да вървѣя на челото имъ; но не съмъ са никакъ приготвилъ за тѣзи чести, и искамъ ви нѣколко дни за да са погрижъ за обрѣжванъето си.

— Ето, ный ти го донесохмы.»

И тосъ часъ показахъ на отчаянный гостинникъ широкъ ремѣкъ съ златы окранны и копѣе съ сребърны рѣсны. Напразно новытъ сотникъ са помѣчи да измърморе еще нѣкои извиненія; повлѣкохъ го, безъ да посмѣе да са брани, отъ массата му, и го окитихъ съ знаковетъ на новыя му чинъ.

«Да вървимъ, да вървимъ!» извикахъ копіеносцитъ.

Инесъ Пересъ никога въ живота си не бѣ осѣщаль толкови желаніе да остане въ кѣщата си, колкото тогасъ, защото въ него часъ гоститъ, които бѣхъ вечеряли натрупвахъ са около массата му за да платѣтъ, а настойникътъ на Злато-Слънце, г-нъ Коельо, лукавъ Астуріецъ, на когото честността не бѣ са обрѣжла въ пословица никога, извика на господаря си:

«Идѣте, идѣте, гопсодине сотниче! азъ са натоварямъ съ сичко.

А горкыйтъ гостинникъ тѣкмо туй са боеше.

«Ще са вържъ ей-сега! ще са вържъ! . . . отговори той.

— Не! рече като го пресѣче полицмейстерътъ, обязанность ти е да обиколишъ тѣзи махала, и да запреваришъ сѣко движеніе, което може да наруши устаненото спокойствіе, да запретишъ виковетъ и демонстраціитъ общо, каквато цѣль и да иматъ, и най-подиръ да запрешъ виноватытъ.

— Много добръ! рече гостинникътъ, който бързаше да извърши туй часъ понапредъ; послѣ ще са вържъ.

— Не, не! ще отидешъ съ четата си да стоишъ на линіи въ Таконера за да представишъ оржіе при минуванъето на Негово Величество.

— Азъ! извика Инесъ, който едва удържаше негодованіето си.

— На тебе само принадлежи тѣзи чести. . . . Оттамъ ще придружишъ господаря ни царя до палата